

**Barfod:** Det er i Sandhed baade en bedrøvelig og en uhyggelig Sag for en Mand, som for 11 Maaneder siden var med af fuld Overbeviisning at stemme for Grundlovens § 91, hvilken lyder saaledes: „Enhver er berettiget til ved Trykken at offentliggjøre sine Tanker, dog under Ansvar for Domstolene; Censur og andre forebyggende Forholdsregler kunne ingenstunde paany indføres“ — jeg siger, det er vistnok en meget uhyggelig Sag for en saadan Mand, nu at skulle behandle en Presselov, en Trykkelov af den Natur, som den her forelagte, der — jeg seer ikke rettere — vilde blive til Dødelæggelse for hele den Presse, om hvilken § 91 i Grundloven har villet værne. Det er besværligt at tale om denne Lov, og endnu besværligere at skulle tale om den i en alvorlig Tone, men jeg skal dog underkaste mig dette Besvar og søge at behandle Sagen saa alvorligt som muligt, og jeg kan saameget lettere gjøre dette, som jeg kan fatte mig saameget kortere, end jeg ellers vilde have gjort, idet jeg i Et og Alt, og Ord til andet, kan slutte mig til den ærede Taler, som sidst havde Ordet, og som, idet han havde Ordet, har sagt Meget og det Meste af hvad jeg vilde have tilladt mig at sige.

Ganste vist begynder det Forslag, som vi her have til Behandling, ikke som Regjeringens Udkast med de ominse Ord, at „intet Skrift maa trykkes her i Riget“, men desuagtet, og, uagtet jeg anerkjender, at det Forslag, som her foreligger os til Behandling, er i Meget og Væsentligt forskjelligt fra det, som Regjeringen havde tiltænkt os, saa anseer jeg det dog for aldeles ugiørligt at

gaae ind paa eller vedtage endog saa dette. Spørger jeg nu først, for at følge den ærede Justitsminister, om det er et betimeligt Dieblik, hvori Lovudkastet er os forelagt, saa skal jeg dog tillade mig at paaminde om, at dette Lovudkast, som er saa angstelig for Pressens Misbrug, som er saa haardt og strengt imod Pressen, det er forelagt os til en Tid, da der i 27 Maaneder, saavidt jeg mindes, kun har fundet 3 Pressesager Sted, af hvilke de 2, hvis jeg ikke husker aldeles feil, alene vare fremkomne, fordi Bogtrykkeren ikke var nævnt, og kun den tredje angik Skriftets Indhold; dette Lovudkast er altsaa fremkommet til en Tid, da man i 27 Maaneder efter Regjeringens Formening kun har seet Pressen en eneste Gang misbrugt, til en Tid altsaa, da der har vilst sig saa ringe Tendents i Folket til at misbruge den, og jeg tillægger, og tillægger det med Glæde, saa ringe en Tendents hos Regjeringen til at forfølge den. Jeg skulde troe, at det Dieblik, om det end i andre Henseender kunde være gunstigt til at fremlægge en Presselov, fordi der ikke kunde antages at være nogen Animositet mellem Regjering og Folk, nogen synderlig Forskiel i deres Anskuelser angaaende Pressen, saa er det sandelig dog ingenlunde et Tidspunkt til at forelægge en Lov af den Natur som den nærværende. Betragte vi denne Lov nærmere, saa forekommer det mig, at man kan dele den i 2 store Affnit, af hvilke det første — de ere dog ikke skarpt sondrede — af hvilke det første er en Lov imod Pressens rette Brug (Ja! ja!) og det andet en Straffelov for Pressens Misbrug.